

Verndargripurinn

„Ekki vænti ég, að þig vanhagi um dýnamít?“

Að þessu spurði Sekiguchi vinur minn mig. Ég hafði ekki séð hann í fjögur eða fimm ár. Við höfum hitzt af tilviljun á götunni og sátum yfir glasi á efri hæðinni í litlu veitingahúsi.

Ég hafði verið skólafélagi Sekiguchis. Nú starfaði hann við byggingarfyrirtæki. Það var ekkert skrytið að hann gat komið yfir dýnamít. En spurningin var engu að síður dálítið óvænt.

„Ég veit ekki, hvað ég ætti að gera með það.“

„Ég er með það ef þú skyldir vilja fá það.“

Þetta hlaut auðvitað að vera grín. Ég brosti og helli aftur í glasið hans. „Það mundi springa í höndunum á mér. Og hvað er auk þess unnið við að ganga með dýnamít á sér?“

Sekiguchi sagði mér þá þessa sögu.

Konan mín og ég búum tvö ein í fjölbýlishúsi. Ég skrifaði mig á biðlistann fyrir tveimur árum, og í fyrravor kvæntist ég áður en ég hafði fengið nothæfa íbúð. En í haust fékk ég eina af leigufbúðunum. Ég var í sjöunda himni.

Allt virtist hafa tekið á sig nýja og ferska mynd. Við höfðum áður búið hjá fjölskyldu minni, sem er stór. Við höfðum ekki haft nema eitt herbergi, og við vildum fá húsnæði, þar sem við gætum læst aðra úti. Og nú höfðum við fengið herbergi með lás. Þú getur nærri, hve mikið það hafði að segja fyrir okkur.

Við höfðum sem sagt fengið húsnæði fyrir okkur. En ég var ekki

búinn að vera þarna út misserið, þegar ég fór að finna til óöryggis og leiða. Mér fannst ég einhvern veginn vera að hverfa. Þetta var engum að kenna, — það má kalla það einhvers konar taugaveiklu. Ég get varla sagt heldur, að það hafi verið honum að kenna, en þó var það Kurose, sem kom þessu af stað.

Það var seint um kvöld. Ég hafði verið í veizlu. Strætisvagnarnir voru hættrið að ganga, og ég tók leigubíl og fór úr honum við aðalinnganginn. Ég vonaði að nætursvalinn hefði gert mig algáðan, þegar ég kæmi að álmunni, sem ég bjó í.

Á undan mér gekk maður. Mér fannst það vera ég sjálfur, sem ég sæi í bakið á. Hann var með samskonar flókahatt og hélt á samskonar böggli í vinstri hendinni. Á göngu hans mátti sjá, að hann hafði líka setið að drykkju. Það var þoka þessa nótt, og mér datt í hug, að ég væri að horfa á skuggann af sjálfum mér.

En þetta var enginn skuggi. Hann hélt áfram, og mér fannst hann vera eftirmynd mín sjálfs. Hann gekk inn í E-álmuna, sem ég bý í, og hann fór upp stigann, sem ég geng alltaf upp.

Þetta var að visu stórt fjölbýlishús, en ég þekkti þó það fólk, sem gekk um stigana, sem ég notaði sjálfur. Og ég þekkti hann ekki. Hann gekk upp eins og hann nauða þekkti þessa stiga. Hann fór upp á þriðju hæð og barði þar á dyrnar til hægri.

Það var íbúðin mín. Og mér átti eftir að bregða enn meir í brún. Dyrnar opnuðust, og honum var hleypt inn eins og hverjum

Masao Yamakawa er í hópi efnilegustu yngri rithöfunda í Japan og er Sunnudagsblaðinu ánægja að geta kynnt hann lesendum sínum.

öðrum elgimannni, sem væri að koma þreyttur heim úr vinnunni.

Ég hélt að konan mín hefði fengið sér elskhuga. Það hlaut að vera. Ég hljóp hljóðlega upp stigann. Ég skyldi standa þau að verki. Ég lagði eyrað að dyrunum.

Ég get illa lýst því, hvernig mér leið. Mér hafði skjátlazt. Hann var ekki elskhugi hennar. Hann var ég sjálfur.

Nei, bíddu aðeins við. Ég er ekki genginn af vitinu. En ég hélt að ég væri það. Ég heyrði hana segja: „Jiró, Jiró“, og hún hló og sagði honum, hvað systir mín hefði sagt, þegar hún leit inn um daginn. Og ég heyrði í þreytulegri rödd sjálfs mín á milli. Hún fór fram í eldhúsið til að taka til mat og ég virtist vera að lesa blaðið. Ég vissi ekki, hvaðan á mig stóð veðrið. Þetta var annar „ég“; það lá í augum uppi. En hver var þá þessi ég, sem stóð eins og bjáni frammi á stigaganginum? Hvor var „ég“ og hvor var ég? Hvert átti ég að fara?

Ég hafði haldið mig vera algáðan, en ég er hræddur um, að ég hafi verið hreyfur ennþá. Ég hafði glatað þeirri sannfæringu, að ég væri ég sjálfur.

Það hvarflaði ekki að mér, að maðurinn inni væri ekki ég, að honum hefði skjátlazt. Ég opnaði dyrnar, aðeins af því að mér gat ekki dottið neitt annað í hug til að gera.

Eftir Masao Yamakawa